

Raški zvon

Glasiló župnije Raka
Februar 2017

2. februar – SVEČNICA (Gospodovo darovanje)

Božja Mati Devica Marija je prinesla v tempelj Jezusa, Luč sveta in ga približala tistim, ki so bili v senci teme. S prižganimi svečami v rokah pojdemo naproti Kristusu in se s starčkom Simeonom zahvalimo za luč odrešenja ter zapojmo hvalnico Bogu Očetu, ki nas je rešil teme.

Kristjan – luč sveta

Kristus govori: "Vi ste luč sveta".

Kristjani naj bi z besedo in z zgledom krščanskega življenja ogrevali in razsvetljevali; ljudi naj bi vodili k Njemu, ki je Luč sveta.

Kristjanov zgled naj bi bil živa pridiga, kako je treba prav živeti. Seveda je to težko. Na kristjane so obrnjeni tudi pogledi nevernih, zato moramo paziti, da jim s svojim slabim zgledom in grehom ne bomo v pohujšanje in spotiko. Naše življenje mora biti tudi za druge kaŕipot k Bogu. Ne smemo biti zaprti sami vase, v svojo sebičnost in samozadostnost ter gledati le na svoje koristi. Kristjan se mora razdajati za druge, živeti za druge.

- Prosimo Gospoda, ki je Luč, naj ogreje in razsvetli naša hladna srca, da bomo z božjo pomočjo živeli kot dobri kristjani.

Poganstvo – največja grožnja krščanstvu

Največja grožnja krščanstvu danes ni katera od velikih svetovnih religij, kot npr. islam ali budizem. Niti ne preprost ateizem, ki nima globine niti množičnega

odziva; ki nima korenin, tradicije ali moči, da se obdrži. Pač pa je to »religija«, za katero morda mislimo, da je mrtva, pa je v resnici še kako živa. Ta »vera« je poganstvo, kot pravi ameriški avtor prof. Peter Kreeft. Pa ne tisto staro poganstvo, ki ga srečamo v stari zavezi,

ko so okoliška ljudstva Izraelcev častila svoje bogove. Tudi ne poganstvo starih Grkov in Rimljanov ali starih Slovanov. Kljub vsemu so ti stari pogani vendarle ponižno priznavali neko višjo silo nad seboj. To je bila neka naravna religija.

Današnje ново poganstvo pa na mesto Boga postavlja človeka, kot novega Boga.

Govori o brezmejni vrednosti človekove osebe. Cilj je ustvariti raj na zemlji, svetovno odrešenje brez Boga. To je religija zgolj humanizma, ki človeka ne dviga v nebesa, ampak hoče človekovo glavo napolniti z nebesi.

Staro poganstvo je priznavalo objektivno in absolutno moralo, Moralni zakoni so bili absolutni, nedotakljivi in nedvomni. Novo poganstvo pa je relativistično, subjektivistično in

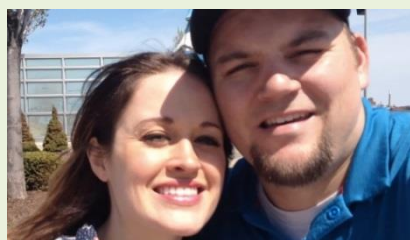
pragmatično. Pravi, da lahko mi sami ustvarjamo moralne vrednote. Novo poganstvo ne priznava božjega razodetja in božjih vrednot, ampak zgolj človeške vrednote. Izenačuje dobre in slabe vrednote – pač v smislu, da nikogar ne smemo obsojati za njegova slaba dejanja. Ne priznava nobenih absolutnih stvari. Samo človek je merilo vrednot in nikomur ne smemo vrednot vsiljevati. Moderno poganstvo je pravzaprav mnogoboštvo, politeizem: mnogo »bogov«, mnogo vrednot, mnogo moral, mnogo resnic. Človek je bog in zakonodajalec. (Se nadaljuje)

Za Boga »ni časa«...

»Nimam časa« – izgovor, ki ga najpogosteje slišimo. Nimamo časa ne zase, ne za sočloveka, ne za Boga – za Boga še najmanj. Ali pa ga res nimamo? Za marsikaj vendarle imamo čas, čeprav tisto morda ni nujno za življenje. Morda čas zapravljamo za prazne stvari, namesto za trajne vrednote. Življenje je kratko, prekratko, da bi čas izgubljali za nepomembne stvari. Izkoristimo čas, ki nam je dan na razpolago kot božji dar in naredimo iz svojega življenja nekaj lepega za Boga, za ljudi in za svoje zveličanje!

- Moram se igrati...

- Urejam si življenje...

- Preveč dela imam...

- Prepozno...!